

1972-2

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Ursula Reuter Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Manuskript

Sprog:
Dansk

Dateringsbegrundelse:
Teksten er skrevet i forbindelse med
URCs film "Tre piger og en gris", der
havde premiere d. 4. februar 1972.

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC breve 12

DOKUMENTINDHOLD

Kommentar til kvindesagen i anledning af filmen "Tre piger og en gris".

TRANSSKRIFTION

[i hånden:] Og endnu en kommentar til kvindesagen i anledning af Filmen
Tre piger og en gris!

UD MED EN HEL MASSE OG IND MED NOGET ANDET

[maskinskrift:] Naturligvis er det nødvendigt at bestemme kvindens
ståsted, analysere hendes adfærd, søge efter hendes identitet.

Men ud over denne mere sociologiske og politiske virksomhed, vil jeg
mene, at det ikke er nok med at sige: "Se, hvor er kvinden dog frustreret.
Kan hun da ikke frigøre sig?" Nej, nu skal vi i praksis begynde med
frigørelsesprocessen istedet for at havne i en masse snak om kvinden som
taknemmeligt objekt for

alverdens analysestrang. Objekt, både for mænd og kvinder, som i forvejen
er intellektuelt godt udrustet, og som næppe selv har været ofre for den
almene kvindes undertrykkelse. - Og det er her vi må sætte an i vores film.
Selv at gøre noget.

Ikke nøjes med analysen, psykoterapien af den stakkels kvinde. Hold nu
hellere lige inde med at snakke og sige: "Ak ja, til alle de kloge avisartikler,
men forstå, at det er dig, som er den undertrykte og at det er hos dig selv,
du bedst kan begynde med frigørelsesprocessen.

Dertil hører aktion.

Begynd at udtrykke dig på alle mulige måder, og i alle mulige retninger og
gennem alle mulige medier.

Kun ved at formulere os, begynder vi at blive frie.

Vi vil ikke have nogen psykiater til at tage sig af vores problemer. Det er os
selv som er vores bedste sjæleven.

I tre piger og grisen, har vi prøvet at give luft for forskelligartede følelser
og uforarbejdede oplevelser o.s.v., som har hobet sig op i årenes løb. I alle
de år, hvor man nok har tilstået kvinden et rigt sjæleliv, men helst
skulle denne sjæl være et rent spejl for mandens, ægtefællens, elskerens
person.

I denne film er det vores egen, som andre kvinders verden vi bevæger os i.
Og en gang til: Det er ikke nok at påpege kvindernes frustration, det er på
tide at komme af med sin egen.

For os var det derfor vigtigt at lave denne film. For os var
optagelsesprocessen, 4 dage komprimeret liv, hvor vi levede og arbejdede
sammen. Hvis man skal snakke om alternativ film, så er det efter min
mening en misforståelse at tro, at det er kameraet, som laver arbejdet. Det

er ikke kameraet, som alligevel

ikke kan andet end afspejle, jeg skal sove og leve sammen med for at lave en alternativ film.

Det er at sove og leve sammen med andre mennesker for at fremelske en alternativ livsholdning og dermed som naturlig følge, en alternativ film. Og det mener jeg vi er begyndt på.

Ursula Reuter Christiansen

Og endnu en kommentar til Kvindesagen
i anledning af filmens frigivelse og en pris
UD MED EN HEL MASSE OG IND MED NOGET ANDET

Naturligvis er det nødvendigt at bestemme kvindens ståsted, analysere hendes adfærd, søge efter hendes identitet.

Men ud over denne mere sociologiske og politiske virksomhed, vil jeg mene, at det ikke er nok med at sige: "Se, hvor er kvinden dog frustreret. Kan hun da ikke frigøre sig?". Nej, nu skal vi i praksis begynde med frigørelsesprocessen istedet for at havne i en masse snak om kvinden som taknemmeligt objekt for alverdens analysetrang. Objekt, både for mænd og kvinder, som i forvejen er intellektuelt godt udrustet, og som næppe selv har været ofre for den almene kvindes undertrykkelse. - Og det er her vi må sætte ank i vores film.

Selv at gøre noget.

Ikke nøjes med analysen, psykoterapien af den stakkels kvinde. Hold nu hellere lige inde med at snakke og sige: "Åk ja, til alle de kloge avisartikler, men forstå, at det er dig, som er den undertrykte og at det er hos dig selv, du bedst kan begynde med frigørelsesprocessen.

Dertil hører aktion.

Begynd at udtrykke dig på alle mulige måder, og i alle mulige retninger og gennem alle mulige medier.

Kun ved at formulere os, begynder vi at blive frie.

Vi vil ikke have nogen psykoterapeut til at tage sig af vores problemer. Det er os selv som er vores bedste sjæleven.

I tre piger og grisen, har vi prøvet at give luft for forskelligartede følelser og uforarbejdede oplevelser o.s.v., som har hobet sig op i årenes løb. I alle de år, hvor man nok har tilstået kvinden et rigt sjæleliv, men helst skulle denne sjæl være et rent spejl for mandens, ægtefællens, elskerens person.

I denne film er det vores egen, som andre kvinders verden vi bevæger os i.

Og en gang til: Det er ikke nok at påpege kvindernes frustration, det er på tide at komme af med sin egen.

For os var det derfor vigtigt at lave denne film. For os var optagelsesprocessen, 4 dage komprimeret liv, hvor vi levede og arbejdede sammen. Hvis man skal snakke om alternativ film, så er det efter min mening en misforståelse at tro, at det er kameraet, som laver arbejdet. Det er ikke kameraet, som alligevel ikke kan andet end afspejle, jeg skal sove og leve sammen med for at lave en alternativ film.

Det er at sove og leve sammen med andre mennesker for at fremelske en alternativ livsholdning og dermed som naturlig følge, en alternativ film. Og det mener jeg vi er begyndt på.

Ursula Reuter Christiansen